

Odată depășit șocul dispariției dintre noi a lui Răzvan Codrescu, se cuvine să spunem câteva lucruri despre acest om deosebit.

Mai întâi de orice, s-a dus la Domnul în preziua Înălțării Sfintei Cruci dar și cu o zi înainte de mutarea la cele veșnice a lui Dante Alighieri (14 septembrie 1321). Genialul florentin i-a fost călăuză în lumea cuvintelor (în iadul, dar și în paradisul lor) iar Sfânta Cruce i-a fost reper, punct fix în lumea fluidă a caracterului oamenilor.

Între viața lui Răzvan Codrescu în lume și Cruce sunt multe congruențe...

Omul acesta a trăit pe crucea marginalizării - nici o instituție din România nu l-a întrebat vreodată ce face, ce scrie, ce planuri de viitor are. Nici vreun Minister al Culturii, nici vreo Academie, nici măcar vreo universitate de provincie... Și nici măcar Biserica nu l-a cercetat cu întrebarea, cu foarte mici excepții.

Omul acesta a trăit pe crucea polemicilor aprige, fără ca mulți să-i sară în ajutor. Nu zâmbiți cu ironie: și polemica, schimbul incandescent de idei te consumă enorm, te macină, te bântuie. De aceea când îți constăți propria, asurzitoarea singurătate, cazii de gânduri și atunci Crucea devine sprijin, proptea, reazim.

Omul acesta a trăit pe crucea dezamăgirilor prin cei de lângă de el, și a vremurilor slute cărora le-a dat toată energia sa. Obsedat aproape de ideea răscumpărării timpului, inclusiv al celui de jertfă, Răzvan Codrescu a ars ca o flacăra, din sine.

Omul acesta a trăit pe crucea precarității financiare, pe care a dus-o cu mare demnitate. Și pentru că am vorbit despre demnitate, spun cu mâna pe inimă: a fost singura persoană la care nu am văzut măsuri de orgoliu, ci numai acte de demnitate! Inclusiv (sau cu atât mai mult!) în boală, în suferință.

Am lucrat umăr la umăr vreme de 18 ani în aceeași redacție, pe care o înnobila cu prezența-i. I-au trecut prin mână peste 17.000 de pagini de revistă (inclusiv cu greșelile lor de redactare, erorile de exprimare și alte scăpări) iar el, ca un veritabil profesor, magistral, le îndrepta tacit, discret, punctual. A citit, redactat, corectat, stilizat zeci și zeci de volume - le-am pierdut și eu șirul - scoțând din fiecare nestematele ideatice ascunse. Și asta, pe alocuri, în dauna operei proprii care tot timpul se găsea "în așteptare". Cu toate acestea, a scris enorm! Și numai mult, ci nemaipomenit de BINE! Cu grad de excelență, așa zice acum.

Un singur episod din momentele petrecute împreună vreau să relatez. Eram, într-un amurg perfect, pe valea Buzăului la pensiunea prietenului comun Laurențiu Tănase. Doar noi doi, într-un chioșc pe malul râului, cu o frapieră alături, cu masa plină de cafele și cu nelipsitele lui țigări de foi. Atunci, subit, i-am propus un "concurs" de recitare de versuri din memorie, doar câte o strofă: cine cedează primul!

M-am ținut binișor în șa vreo jumătate de oră, după care Răzvan nu a mai ținut cont de "concurs" și nici de rândul fiecăruia... Se înfoiase tot, privea "dincolo", părea un munte din care tâșneau șuvoaie de versuri. Era ca o viitură în ritm și rimă, devenise de neoprit, transa poeziei din substanța căreia trăia îl acaparase cu totul. Un act de magie a cuvântului, asta am trăit atunci. Și m-am înfiorat văzând acest tip de sacerdot al logosului...

Anca Crivăț, fosta lui soție, mi-a spus că înainte de muri cu o zi, ceruse ciocolată. O bucățică, atât. A primit-o și s-a bucurat ca un copil. Acela a fost ultimul gust de pe pământ cu care s-a dus în lumea de dincolo. În vechime, unii își puneau sub limbă un bănuț, pentru a plăti luntrașul să-i treacă Styxul. El a avut o bucățică de ciocolată, dovadă în fața îngerilor că a fost un om bun, care și-a topit toată dulceața vieții în acreală neputinței altora.

Te iubim enorm, dragul nostru prieten! Aici și acum, dincolo și cândva! ([Răzvan Bucuroiu](#),
[14.09.2021](#))